

ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Фото Arts of Life Studio. На фото зліва направо:

Роман Михайляк, Ольга Гижя, Павло Палихата, Мар'яна Сех, Андрій Ребрик, Мар'яна Михайляк, Анна Лагода, Володимир Гриців, Віра Михайляк, Мирослава Уніат, Андрій Андрієчко, Таня Цой і Наталя Гриців.

Мене, як нову мешканку Едмонтона, надзвичайно приємно вразило те, що тут так багато українців, зокрема, молоді, і що всі ведуть активне громадське життя. Численні заходи створюються з метою збагачення та підтримання нашої культури.

У 1998 році Конгрес українців Канади організував щорічну церемонію вручення нагород Гетьмана. Мета цього заходу - визнання значних досягнень добровольців, які жертвують свій час, зусилля та знання заради збереження українських традицій. Подібні акції допомагають нам пам'ятати про своє історичне коріння.

14 жовтня цього року відбулося чергове нагородження кандидатів Netman Awards, в якому серед інших брали участь троє молодих представників різних українських організацій: Юрій Брода, Джуліана Михайлюк та Мар'яна Михайляк. Захід проведено на високому рівні, відвідувачі мали змогу приємно провести час, поспілкуватись та подивитись на талановитих українців Альберти.

Я мала нагоду познайомитись з Мар'яною Михайляк на бенкеті. Мене зацікавив її досвід, захотілось більше дізнатись про дорогу, яку вона пройшла, щоб досягнути такої високої позиції в громадському житті. Мар'яна погодилась відповісти на декілька питань, щоб розказати трохи більше про себе та свій життєвий шлях.

- Мар'яно, з якого міста ти родом і коли приїхала в Канаду? Чим ти займалась в Україні, які мала захоплення?

- Я народилась в місті Івано-Франківську, у будиночку з садком на тихенькій вуличці. Коли батьки були на роботі, я весь час залишалась зі своїм братом Тарасом та двома улюбленими бабусями Марійкою та Дарцею. Завдяки бабусям я навчилась шити і вишивати. Моїм улюбленим заняттям було малювання та моделювання одягу для ляльок. Також змалку я вчилась грі на скрипці та фортепіано. Мені було 12 років, коли наша сім'я емігрувала в Канаду. Уся моя родина, друзі та школа залишилися в Україні. У Канаді все для мене було нове, чуже і незнайоме. Але я знала, що завжди так не буде, тому намагалася знайти собі друзів-земляків.

- Коли ти почала брати участь в громадській роботі? Чим ти керувалася, обираючи сферу своєї діяльності?

- Коли я вперше прийшла до УНО, то відчула себе, як удома. Таке відчуття стало для мене великим поштовхом для громадської роботи. Все почалося з Різдвяних вертепів і драматичних постановок під керівництвом пані Наталії Гриців, керівника драматичного гурту "Сузір'я". Мені надзвичайно подобалось бути частиною цього гурту. Ми робили все: допомагали на кухні, декорували сцену і зал, придумували і шили костюми, готували афіші та програмки, декламували вірші та монологи, і, звичайно, співали й танцювали.

- Що тобі найбільше запам'яталось? Можливо, є якийсь особливий проект чи випадок?

- Моїм улюбленим проектом була вистава за мотивами "Лісової пісні" Лесі Українки. Чудова поезія, оригінальний сценарій та вдало підібраний музичний супровід. Пізніше молодь гурту "Сузір'я" відродила молодіжне українське національне об'єднання (МУНО). Мене обрали скарбником. Це була нова і цікава робота, яка забирала дуже багато часу, але разом з тим багато чому мене навчила. Будучи скарбником не тільки Едмонтонського МУНО, але і національного, я мала нагоду зустрітися і ближче познайомитися з членами МУНО Торонто, Вінніпегу і Монреалю, брати участь у створенні осередку цієї організації у Ванкувері.

- Хто допомагав тобі у здійсненні всіх проектів?

Досвідчені члени УНО допомагали нам у всьому. Пан Юрій Йопик навчив нас планувати бюджет заходів, пані Марія Гошко готувала смачну вечерю для наших гостей. Пані Наталя Гриців організовувала розважальну частину. Кожної п'ятниці ми розпочинали наші репетиції о сьомій годині і часом завершували пізніше дванадцятої. Розходились додому змучені, але щасливі, бо працювали всі разом над збереженням нашої спадщини та культури.

- Які емоції тебе охопили, коли ти дізналась, що отримала нагороду Гетьмана?

- Нагорода Гетьмана для мене дуже велика честь. Я дякую моїм друзям, членам УНО, МУНО, "Сузір'я", Студії оф Арт і всім волонтерам за велику підтримку й віддану працю для добра української громади Альберти. А також я вдячна моїм батькам, які надзвичайно пишаються мною і радіють за мене. Мій тато ще тиждень після вручення нагороди розказував по Skype всім родичам та друзям, яку добру, здібну й талановиту доньку він виховав. Я вдячна долі, що звела мене з чудовими, талановитими людьми, які були моїми учителями, наставниками, друзями. Дякую всім тим, хто вірив у мене. Найбільша подяка моїм батькам, бо вони мені подарували життя, без них би нічого не вийшло.

Дякую Мар'яні за приємну розповідь про свій шлях до успіху в громадському житті Українців Канади.

Я також скористалася можливістю поспілкуватись з Володимиром Гриців, який був Головою Крайової Управи МУНО та знає Мар'яну досить довго.

- Володю, ти був Головою Крайової Управи МУНО та Едмонтонського відділу МУНО з дня їх відродження. Весь цей час ти працював з Мар'яною. Ви познайомились у «Сузір'ї»?

- Ні, ми познайомились набагато раніше, ще тоді коли її родина тільки приїхала до Едмонта. Тоді ж я дізнався, що ми з Мар'яною - земляки, а ріка Бистриця, що протікала коло дому, де я народився, тече через Мар'янине рідне місто Івано-Франківськ.

- Скажи кілька слів про свої відчуття стосовно нагороди Гетьмана, яку отримала твоя колега?

- Мені було справді радісно і приємно! Праця на благо громади – це один з проявів розвинутої свідомості та високої духовності людини. Ті, хто працює для громади, не сподівається грошових винагород і не переслідує ніяких інтересів окрім тих, що продиктовані потребами громади та творчим пошуком. Ця праця безумовно потребує великої наполегливості і самовідданості, любові і поваги до людей, дисципліни та вимогливості до себе й інших. Той факт, що Мар'яна перша з нашої групи отримала нагороду Гетьмана, заохочує нас до подальшої плідної роботи. В організації багато активної молоді, тому ми сподіваємося на отримання нових нагород.

- Розкажи про найцікавіші мистецькі проекти та події, які організувала ваша група?

Кожен наш проект був цікавий по-своєму. Важливо те, що ми часто проводили мистецькі заходи, майже кожного місяця або щонеділі. Думаю, найважливішою була ота динаміка розвитку. Спочатку ми ставили маленькі вистави, пізніше почали братися за складніші твори українських класиків. Завдяки влаштуванню молодіжних конкурсів, концертів молодих талантів та різдвяних коляд нам вдалося співпрацювати з іншими організаціями такої ж вікової категорії спочатку Едмонта, а потім й цілої Альберти. Згодом почалися спільні проекти з українською молоддю інших провінцій Канади, пізніше – Боснії, і замкнулося коло цього витка на Україні зустріччю з правнуком Ольги Кобилянської Олегом Панчуком та записом діалогів до нашого Купальського відео на Карпатських полонинах. В процесі цього стрімкого розвитку і створився відділ МУНО в Едмонтоні, а за ним – і Крайова управа УНО, де нам з Мар'яною і довелося добре попрацювати.

- Що б ти хотів сьогодні побажати Мар'яні?

По-перше, Мар'яна має талант до театрального мистецтва, вона перевтілюється легко і грає дуже природно. По-друге, вона навчилася вести фінанси МУНО і робила це старанно, хоча почала цю працю ще школяркою, без попереднього досвіду. Маючи хороший вплив на кожну подію та

мистецький захід, Мар'яна бралася за найрізноманітнішу роботу. Її ініціативність, чесність та наполегливість, надійність та цілісна натура, тихий, хороший характер та добре серце – були тим магнітом, що приваблював більше членів до організації. Це давало стартовий потенціал для нових починань та звершень. Взяти до уваги те, що працюючи в Калгарі, Мар'яна їхала 4 години, щоб провести репетицію в Вегревілі та ще й підвозила по дорозі друзів з Едмонтону, котрі не водили машину. Таких випадків було багато і всі вони свідчать про її ставлення до людей і до проектів та її турботу за спільну справу. На завершення хочу привітати Мар'янку від імені всіх, хто мав приємність з нею співпрацювати. Мар'яно, щиро бажаємо тобі справжнього людського щастя, щоб твій вроджений дар до мистецьких заходів, людяність та працелюбність наповнювали твоє життя глибинним змістом та успіхом у побудові майбутньої професійної кар'єри. Ми тебе любимо!

Вітанням для Мар'яни була відео-презентація "Верховино" за твором Ольги Кобилянської "У неділю рано зілля копала". До неї ввійшли пейзажі Карпатських полонин, зелених гір та верховин, знятих в Україні в Чернівецькій та Івано-Франківській областях. Запис здійснено Студією Сценічних Мистецтв у співпраці з каналом "Буковина" Чернівецького телебачення під керівництвом Наталії Гриців. Роботу відео-редактора виконав Андрій Андрієчко.

Цікаво те, що під час зйомок був присутній правнук письменниці Олег Панчук. Актори, задіяні у відео, зустрілися з ним в Чернівцях. Всі учасники почерпнули потужний заряд натхнення для реалізації проекту завдяки розмові з паном Олегом. Йшлося про письменницю і її творчість, нашу мову і традиції української культури. До відео-презентації ввійшли діалоги Настки (Мар'яни Михайляк, власниці почесної Нагороди Гетьмана), Гриця (Володимира Гриціва, колишнього голови Крайової Управи та Едмонтонського відділу МУНО) та Туркині (Мар'яни Сех, голови Крайової Управи МУНО й Едмонтонського відділу МУНО).

Молода українська поетеса Мирослава Уніат разом з Наталею Гриців, авторкою поезії "Пісні та зорі", прочитали уривки з твору О.Кобилянської. Друзі подарували Мар'яні Михайляк великий букет жовто- блакитних квітів, за її щире прагнення на благо розквіту молодіжного руху та української мови і культури в Едмонтоні, а також за співпрацю з творчими колективами й українцями в діаспорі та Україні.